

ДУШКО БАБИЋ

## А ТИ ПИШЕШ ПЕСМЕ

### А ТИ ПИШЕШ ПЕСМЕ

Узми се у памет! На шта трошиш дане?  
Нижеш своје версе тајно, торжествено.  
Ко још данас чита песме римоване,  
осим слични теби, занесена бено?

Коме су потребни сонети и строфе  
у овом спектаклу ријалити блуда?  
Кога се тичу цезуре и синкопе  
док живот тоне у муљ млаких чуда?

Расточено све је, испало из зглоба.  
Не тражи нам душа да победи тело.  
Празнова и хуља дошло златно доба,  
фукара и ситнеж избили на чело.

А ти пишеш песме... И кад нешто сложиш  
у метре и строфе (што смеш стихом звати),  
преплави те срећа ко да се обожиш,  
ко да нека сила цео свет позлати.

Прени се, погледај! Времена су вучја!  
Још ти нису рекли: био је смак света!  
А ти тражиш риме и нова сазвучја  
погледом старца и знањем детета.

## СТЕЖЕ СЕ ОБРУЧ

Као да и ја полако схватам  
да је фитиљ у лампи све краћи  
док дању глуварим и глуматам,  
а ноћи на несанице траћим.

Да ми полако окрећу леђа  
до јуче верне, прецвале жене,  
да се осипам ко трула пређа...  
Већ нема ни пола бившег мене.

Стеже се обруч као на фронту  
и ја се повлачим. Само: куда?  
Нема ни цвоњка на моме конту –  
све је спискала весела луда.

Шта је остало? Како и чиме  
бранити ово што мрда, дише,  
када пресахну моје риме,  
ил' рука одбије да их пише?

## СУСПЕТ

Проговори, душо, из дубине слова,  
из жеженог мука, из корена знања,  
обасјај хладна слова нечесова,  
грани из мрака вреве и муцања.

Да се у теби нађу и сједине  
матерња сјања језика и млека  
и она радост што ненадно сине  
у сусрету земље и човека.

Узнеси све што хоће да сија –  
у родну тугу, у васкрсно мрење,  
тамо где светли сестра Кандосија,  
из недара, драгијем камењем.

## ВЕЗАНИ СТИХ

У склоништу склада, хранилишту смисла,  
преточен у мере слогова и метра,  
где ударја зарних небројима числа  
трепере у звуку надземаљског ветра;

У слагању трудном слогова и рима,  
у терору јамба, иктуса, цезура,  
где покреће руку из пнеуме плима,  
где пропева дневље фалсетом де-дура;

У дозиву слутњи, сновних асонанци,  
инверзија, тропа, звучних благовести,  
изнад земних трица, где рујни заранци

слуте да ћеш себе другачијег срести...  
Потражи се. Крени у станишта тиха,  
у крсну слободу везаног стиха.

## КАО НА СТЕЊКУ

1.  
Нека сведоче ова писмена  
Да сам певао начином сарпским

У осами међ многима  
Туђ и далек путима царским

2.  
Злим очима одолех  
И худој срећи

У живо блато тонух и врели креч  
Многе ме беде сустигоше  
И не шћаху ме у земљу лећи

А уби ме млака реч

3.  
Легох у земљу и слово  
Бога молећ а греху предан

Замрсише се моји пути

А сад сам овде да на веки  
Затрављен ћутим

4.  
Бојах се свега  
Змије грома  
Крви и меса

Сенке своје на путу

Таквог ме посла у тајац добри Бог

Из бучног беса  
У мук и прах

Још трепти нада мном  
Као звезда  
Судњи страх

5.  
Овде стадох жељан свега

Ваздуха се не надисах  
Речју својом не казах себе

Што писах писах